

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til midlertidig Lov Nr. 162 af 7. August 1914 om Statstilskud til de kommunale Hjælpekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 279).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jensen-Sønderup: Det Lovforslag, der førte til Loven af den 7. August om ekstraordinært Statstilskud til Kommunerne — som jeg vel kan kalde den —, var for saa vidt et let overskueligt Lovforslag, som det havde en bestemt begrænset Opgave. Jeg kan gerne sige, at det var ligesom det nu foreliggende Lovforslag et Lovforslag om Statstilskud til Kommunerne, for saa vidt som Loven af 7. August udtrykkeligt fastslog, at der for hver enkelt Kommunes Vedkommende skulde foreligge et særligt Tilskud til Hjælpekassen, som altsaa kun blev benyttet til Understøttelse til de Familier, hvis Forsørgere var indkaldte. Det var en Lov, som var let at administrere, idet der for Kommunalbestyrelserne kun var eet at varetage, at afgøre, om de fandt det nødvendigt at yde Hjælpekassen særligt Tilskud, og Hjælpekassen skulde for dette særlige Tilskuds Vedkommende i de enkelte Tilfælde skønne, om den paagældende Familie er blevet trængende, fordi Forsørgeren er blevet indkaldt ekstraordinært. Der er ingen Tvivl om, at der iblandt mange Familier, hvor Forsørgeren ikke er indkaldt, er lige saa stor Trang paa Grund af de ekstraordinære Forhold, der har medført Arbejdsløshed, som i de Familier, hvor Forsørgeren er indkaldt. Det siger sig selv, at det er snarere værre, naar Forsørgeren gaar der og alligevel skal leve og ikke har noget Arbejde, end hvor han er indkaldt og som Følge deraf ikke kan tjene noget til Familiens Underhold. Det er saaledes klart, at Trangen er og kan være lige saa stor eller undertiden større hos Familier, hvor Forsørgeren ikke er indkaldt; der er derfor al Grund til ogsaa at yde Hjælp i saadanne Tilfælde. Det er ogsaa det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, villigt til baade at erkende og gaa med til.

Vi finder, at det er rigtigt, at der

ogsaa i dette Tilfælde lægges Beslag paa Hjælpekasserne, om jeg maa bruge det Udtryk, at det er gennem Hjælpekasserne, at baade Trangen skal undersøges og Hjælpen ydes, og ikke gennem det almindelige Fattigvæsen. Men vi er jo ikke blinde for, at her er langt større, jeg kan vel sige administrative Vanskeligheder, idet det i mange Tilfælde vil være overordentligt vanskeligt for den paagældende Hjælpekasse at afgøre, om den Trang, der kan paakræve en Hjælp, er en Følge af de ekstraordinære Forhold. Det kan vel lade sig gøre — jeg erkender, at det ikke lader sig sige i selve Loven, hvilke Kriterier der er de afgørende —, om end det kan have sine Vanskeligheder for Hjælpekassernes Bestyrelser at afgøre, hvorvidt en Familie er blevet trængende som Følge af de ekstraordinære Forhold. Men Vanskeligheden bliver endnu større, hvor der er Tale om en Hjælp, som sædvanligvis er ydet. Og det kender jo de, der har noget Indblik i Hjælpekassernes Virksomhedsomraade, at der er mange Familier, der Aar efter Aar en Del af Aaret, og navnlig om Vinteren, maa have Hjælp af Hjælpekassen, maaske ikke store Beløb, men dog noget. Men det kan blive overmaade vanskeligt at afgøre, om saadanne Familier, som, hvad de altsaa kan se i deres Regnskaber, maaske i flere Aar har faaet Hjælp fra Hjælpekassen, nu skal have en større Hjælp i Aar, og hvor meget af denne større Hjælp der saa maa siges at være en Følge af de ekstraordinære Forhold. Jeg peger paa de Vanskeligheder, der i saa Henseende kan komme for Hjælpekasserne og ogsaa for Kommunalbestyrelserne, der skal dele Beløbet i 2 Dele og sige: Her er et ordinært Tilskud til Hjælpekasserne, og af dette faar vi kun refunderet en procentvis Del af de 250,000 Kr., som Hjælpekasseloven stiller til Raadighed, og her er et andet Beløb, som vi ogsaa har givet Hjælpekasserne til Uddeling, og af det kan vi faa de to Trediedele refunderet, men det maa kun ydes som Følge af de ekstraordinære Forhold. Det vil sikkert erkendes, at der i saa Henseende kan og vil opstaa adskillige Vanskeligheder, som jeg er fuldstændig klar over, at man ikke kan faa klaret i selve Loven, men maa overlade til Ministeren nærmere at fastsætte Regler for. Og alene af Hensyn til, at det sikkert vil have Interesse at blive bekendt med, hvad Ministeren i saa Henseende har tænkt at fastsætte, vil det sikkert være rigtigt, at der bliver Lejlighed til i et Udvalg at